

MAHALTA

MAHALTA, II Festival Internacional de Poesia de Lleida

Lleida, 26 i 27 d'octubre de 2006

Organitzat per l'Institut Municipal d'Acció Cultural de Lleida
i comissariat per Txema Martínez i Pere Pena

Edita: Institut Municipal d'Acció Cultural de Lleida

© de l'edició: Ajuntament de Lleida

© dels textos: els autors respectius

Traduccions:

Versió al castellà del poema d'Adonis "Calendario del año sideral 2001" (Fragments)
a càrrec de Federico Arbós

Versió al castellà del poema de Maram al-Masri a càrrec de Rafael Ortega

Versió al català del poema de Ronny Someck "Poema d'amor pirata"
a càrrec de Manuel Forcano

Versió al castellà del poema de Bernardo Atxaga "Una altra Pietá"
a càrrec del mateix poeta.

Fotografies: cedides pels autors
Adonis: Ediciones del Mediterráneo
Bernardo Atxaga: Agencia Ikeder

Coordinació editorial: Rosa Mesalles (Cap de la Secció de Literatura i Publicacions de l'IMAC)
Maica Artero i Marta Salla (equip tècnic)

Disseny: Eumogràfic

Impressió: Copysset

DL: B-43194-2006

ISBN: 84-89781-87-7

MAHALTA

II Festival Internacional de Poesia de Lleida

26 i 27 d'octubre de 2006

Celebro de forma especial que els projectes del teixit creatiu de la nostra ciutat prenguin forma i s'enlairin acollits i impulsats per la seva institució principal, l'Ajuntament de Lleida, a través de l'IMAC.

El naixement l'any passat del Festival Internacional de Poesia de Lleida, de nom MAHALTA, tan evocador i carregat de sentit per a les lleidatanes i els lleidatans, ha estat un exemple clar de com el projecte poètic dels comissaris d'aquest festival s'ha materialitzat dins de la programació de l'àmbit literari de l'Institut Municipal d'Acció Cultural, que el va acollir amb interès, il·lusió i amb perspectives de futur llarg.

MAHALTA suposa foradar una nova finestra que se suma a les altres que l'IMAC té obertes al paisatge de la creació literària, on els cicles de recitals de poesia jove com *Versos de Temporada*, les converses literàries entre escriptors acollides dins del cicle *Ponentades*, on l'IMAC, a la vora d'altres institucions i del seu promotor, participa; els premis literaris d'assaig, poesia i narrativa convocats per la Paeria i la Diputació de Lleida, la col·lecció bibliogràfica diversa que es produeix des de l'IMAC i un seguit d'iniciatives que atenen el llenguatge literari des de diferents vessants són exemples diversos d'aquest interès per la literatura i de l'esforç per la seva promoció.

Enguany, segona edició del Festival, els comissaris ens proposen obrir la pàgina de l'encontre de les poesies, la nostra, la dels veïns, la dels creadors més allunyats geogràficament, amb una mirada especial a les literatures hebrea i àrab.

Aquesta proposta ha d'entusiasmar aquells que creen i que gaudeixen com a lectors de la poesia com una de les eines irrenunciables per al coneixement, per a la reflexió, per al creixement de la societat.

Lleida, els dies 26 i 27 d'octubre, acollirà les veus de la poesia d'accent divers que ens permetran entendre com hi ha un llenguatge comú per a l'enteniment entre les cultures, necessari per dur endavant aquest projecte de societat civilitzada que ens és prioritari.

Xavier Sàez Bellobí
Tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lleida i President de l'IMAC

Parafraçant el títol d'una novel·la feta de poemes de l'israelià Amos Oz, enguany podem resumir així l'esperit d'aquesta segona edició del Festival Internacional MAHALTA: un mateix cel. Després del ressò recollit l'any passat en el seu naixement, que ens esperona i ens impulsa a seguir en aquesta línia, Lleida serà, un any més, la capital de la poesia a Catalunya i a Espanya durant dos dies, amb actes diversos per als més petits, els joves i els adults de totes les edats, una capital que faci de bressol, de cruïlla, de punt de trobada, entre les llengües del món, per posar la catalana en contacte amb les més prestigioses d'arreu i perquè per un instant la veu dels poetes serveixi per agermanar pobles sovint enfrontats o que transiten per camins polítics i religiosos diferents. Així, les literatures àrabs i hebrees seran les convidades d'aquest MAHALTA 2006, s'asseuran a la mateixa taula, compartiran el mateix escenari, les seves veus se sentiran com si fossin una de sola. I això amb alguns dels millors poetes catalans, castellans i bascos, que entaularan un diàleg enriquidor, perquè una paraula dita, una paraula escrita, és una moral.

Tot sota un mateix cel, el de la poesia, el de Lleida, mirall de les nostres aspiracions i les nostres misèries, de les nostres més íntimes obsessions i de les nostres alegries. La poesia llegida, cantada, recitada, parlada, cridada o xiuxiuejada, en una multitud de llengües, fins i tot per saber com sona Màrius Torres amb la veu d'altres continents. La poesia com a pont i com a celebració, una vegada més amb Lleida com a cruïlla cardinal, i amb els lleidatans com a espectadors, i interlocutors, d'aquests dies de xerrades, espectacles i obres de teatre al voltant del vers.

Lleida, amb el MAHALTA 2006, parla i surt al món com qui surt al carrer.

Txema Martínez i Pere Pena
Comissaris

- 10 ADONIS
- 12 MARAM AL-MASRI
- 14 BERNARDO ATXAGA
- 16 MARGARITA BALLESTER
- 18 DAVID CASTILLO
- 20 MANUEL FORCANO
- 22 VICENTE GALLEGO
- 26 CARLES HAC MOR
- 28 CARLOS MARZAL
- 30 JOSEP PIERA
- 32 RONNY SOMECK

ADONIS

10

Pseudònim d'Ali Ahmad Saïd Ésber, siria de naixement i libanès d'adopció. Nascut el 1930, estableix la seua residència a Beirut el 1956, acabats els estudis universitaris a la Facultat de Lletres de Damasc, i adopta la nacionalitat libanesa cap al 1962. Viu a Beirut durant la dècada de la guerra civil i l'assetjament israelià, entre el 1975 i el 1985, i a partir de llavors es trasllada a París, on treballa en diversos departaments de la UNESCO i altres institucions culturals. Etern candidat al premi Nobel de literatura, Adonis ha publicat divuit poemaris i tretze volums d'estudis i assajos crítics. El seu últim llibre traduït a l'espanyol és *El Libro I* (versió de Federico Arbós, 2005). A bastament guardonat, se'l considera avui dia un clàssic àrab.

CALENDARIO DEL AÑO SIDERAL 2001 (fragments)

Te esperan, poeta, las arañas del átomo
en forma de ángeles que custodiaran los jardines recónditos.
Te espera la potencia en imagen de mujer
apoyada en una puerta cerrada,
en un horizonte que porta consigo una llave negra,
en un espacio de manos vacías.

Ya un candel se rompe a tu izquierda,
bajo la cabeza de una mariposa que acaba de salir de la llama.
Entra, mariposa, en la fila que las nubes guían.
Entra: la mano de Dios (que contigo va)
se agarra de la mano de la muerte en verde danza.

Os advierto, azares:
las constelaciones conversan en sus lechos
y es un borracho cojo, en torno a ellas, el tiempo.
Pero no estoy seguro de que la tierra firme
esté menos encrespada de olas que la mar.

Ha de sentarse la mañana al amparo de una sombra invisible
y nadar la noche en la pila del placer.
Han de cabalgar alfaraces de la hora los hombres
y acampar entre labios de roja certeza.
Pero a ti, ojo, te basta con vigilar tus pestañas.
(...)

Vi que la rosa tenía, también ella, paredes.
Vi el alma como tumba de recién nacido.
Vi el útero del vacío como un oso mecánico.
Y me pareció
que el tiempo era un anciano de cabello rosado
que dictaba a sus hijos:
Qué entrañables mis profetas,
que consagraron su vida
a la realidad sensible.
Qué noble la vida de este bajo mundo,
que ha reconocido sus cinco sentidos
y a ellos se ha entregado.

(versió de Federico Arbós)

MARAM AL-MASRI

12

Neix el 1962 a Latakia (Síria) i es trasllada a París el 1982, després d'estudiar literatura anglesa a Damasc. Considerada una de les veus femenines més reconegudes i captivadores de la seua generació, es dedica a la literatura i la traducció. Ha participat en nombrosos festivals internacionals de poesia a França i en altres països. A més d'alguns contes i nombrosos poemes apareguts en revistes i en antologies en àrab o en traducció, ha publicat els poemaris *T'amenazo amb un colom blanc* (Damasc, 1984), *Cireres roges sobre lloses blanques* (Tunis, 1997, premi Adonis del Fòrum Cultural Libanès a la millor creació àrab del 1998) i *Et miro* (Beirut, 2000). Aquests dos últims han estat traduïts al castellà per Rafael Ortega.

La leona no ha cazado nada
pues no hay
gacela a la que arrastre con sus colmillos
ni sangre en sus labios.
Extenuada,
pero alerta,
obedece a su instinto.
Con sus agudos ojos
lame el rostro
del avaro desierto.
Con la majestad
de una reina
se burla del hambre;
una rama seca,
una piedra que mordisquea,
y va llenando de polvo
el letargo de su estómago,
a la espera del festín.

(versió de Rafael Ortega)

BERNARDO ATXAGA

14

És el pseudònim de Joseba Irazu Garmendia, nascut a Asteasu, Guipúscoa, el 1951. Llicenciat en ciències econòmiques per la Universitat de Bilbao, a principis dels vuitanta es consagra a la literatura. El 1972 publica els seus primers poemes en euskera en una petita antologia i el 1976 veu la llum la seua primera novel·la. Com a poeta, ha publicat *Etiopía* (1978), *Henry Bengoa Inventarium* (1988) i *Poemes & Híbrids* (versió en català dels llibres anteriors, que es publica el 1994), *Nueva Etiopía* (1996) i l'antologia *XX. mendeko poesia kainerak* (2000). Narrador mundialment reconegut i traduït a vint-i-cinc llengües, entre les seues proses destaca *Obabakoak* (1988, Premi Nacional de Literatura, Premi de la Crítica; Premi Euskadi i Premi Millepages de París, finalista del European Literary Award), *El fill de l'acordionista* (2004), *L'home sol* (1993), *Aquells cels* (1995), *Dos germans* (1995) i *Memòries d'una vaca* (1991). També ha conreat àmpliament la literatura infantil i la seva obra ha estat portada al cine, al teatre i a la música.

UNA ALTRA PIETÀ

Nuestras tías, y lo mismo nuestras madres, reparaban tarde en la importancia de la vida, nunca antes de los setenta o de los sesenta, y estupefactas ante aquel descubrimiento, perdían la cabeza durante varias semanas: olvidaban la cita de los jueves con sus hijos hacían compras tontas en el supermercado, hablaban por teléfono a gritos, interminablemente como si en su patio hubiesen visto un ovni.

Más tarde, dispuestas a recuperar su tiempo, nuestras tías, y lo mismo nuestras madres, daban su nombre para las clases de gimnasia promovidas por el ayuntamiento, “soy Mengana por favor no me pregunte la edad que tengo”; a partir de entonces, bailaban al compás de los números, dando carreras, chillidos, saltos, Uno Dos, Uuno Dos Tres y Arriba, Uno Dos. El polideportivo recogía sus risas con frialdad.

Cumplidoras fieles de las órdenes del profesor seguían adelante con sus carreras, chillidos, saltos, y de vez en cuando se marchaban todas a cenar dejando el chándal y vistiéndose con elegancia; luego, un día, se mareaban durante el desayuno y caían redondas sobre uno cualquiera de sus hijos; morían poco después, a primera hora de la mañana, mientras sus amigas, en el polideportivo, coreaban el Uno Dos, Uuno Dos Tres y Arriba, Uno Dos.

(Versió de l'autor)

MARGARITA BALLESTER

16

Nascuda a Barcelona el 1942, llicenciada en Filosofia i Lletres (Història). S'ha dedicat a la poesia des de molt jove, però va decidir publicar a partir dels anys 80. És autora de tres poemaris: *L'infant i la mort* (Barcelona, 1989, premi Rosa Leveroni), *Els ulls* (Barcelona, 1995, Viola d'Or i Argent dels Joc Florals de Barcelona 1994) i *Entre dues espases* (Vic, 2004, Premi Cavall Verd al millor llibre de poesia publicat durant el 2004, concedit per l'AELC). Part de la seva obra ha estat inclosa i traduïda en diferents antologies. Va residir a Barcelona fins que l'any 1990 va decidir viure a Menorca i integrar-se en la vida de l'illa. Professora d'institut, està jubilada des del 2002.

AMOR I VIDA

Ara que ja t'he après

- amor i vida -

ara tornarà la calma del meu ésser

en només estimar.

Com sé que vida i ésser

són en el mateix amor

arribada i fugida?

DAVID CASTILLO

18

Nascut a Barcelona el 1961, dirigeix el suplement cultural de l'*Avui* des del 1989. Per la seva activitat periodística ha obtingut diferents premis com l'Atlàntida del 2000 al millor articulista en llengua catalana. Ha publicat tres antologies, una biografia de Bob Dylan i dues novel·les: *El cel de l'infern* (premi Crexells a la millor novel·la catalana del 1999) i *No miris enrere* (premi Sant Jordi del 2001). Totes dues han estat traduïdes al castellà per Anagrama i se n'estan fent versions a diferents llengües. La seva obra poètica inclou *La muntanya russa* (Lleida, 1992), *Tenebra* (Barcelona, 1994), *Game Over* (Barcelona, 1997, premi Carles Riba), *El pont de Mühlberg* (Barcelona, 2000), *Seguint l'buracà* (Tarragona, 2001), *Menta* (Santa Coloma de Gramenet, 2005), *Downtown* (Barcelona, 2006) i *Esquena nua* (Barcelona, 2006). També té dues antologies bilingües en català-castellà: *Bandera negra* (Sial) i *En tierra de nadie* (Ajuntament de Màlaga).

MIRALL NEGRE

Asseguren que el temps és un gran faixador,
que tot ho oblida.
Jo crec que fins i tot la capacitat d'oblit oblida.

És massa dura la matinada després d'una nit dura:
la tristesa de les discoteques buides,
la crisàlide de la ressaca que ja ni sap on és,
les paraules de l'últim amic amb ressaca quan et diu
que la ressaca és la sensació
més exacta del remordiment.

I ens movem per aquesta Diagonal encara muda,
travessant carrers que la creuen,
lents i perillosos com només ho és la matinada.

La poesia ensenya o enganya,
és necessària o és innecessària,
mira el món que és un lloc cruel per a un home,
més per a un poeta que sempre havia cregut
que arribava massa tard al teu cos despullat
quan, finalment, s'adona que hi arriba massa d'hora.

El món és un lloc cruel per a un home
i aquest remordiment que l'esclafa
capgira les idees i les situa davant
d'ell, davant del mirall negre on tot es veu més clar,
fosc i clar com el teu amor voluble.

MANUEL FORCANO

20

Va néixer a Barcelona el 1968, és doctor en Filologia Semítica per la Universitat de Barcelona. Ha traduït lírics hebreus al català com Pinkhas Sadé, Ronny Someck i Iehuda Amikhai, de qui ha publicat tres antologies: *Queda't amb mi* (Barcelona, 1995), *Clavats a la carn del món* (Barcelona, 2001, Premi Serra d'Or de Traducció 2002 i Premi Cavall Verd de Traducció 2002) i *Tot s'explica sense mi* (Barcelona, 2006). També ha traduït Amos Oz, E.M. Forster, Gabriel d'Annunzio, Ibn Battuta i diversos llibrets d'òpera barroca. Ha publicat els poemaris *D'un record a l'altre* (Premi Amadeu Oller 1992), *Les mans descalces* (Premi J.M. López Picó 1992), *De nit* (Premi Viola d'Or i d'Argent de Barcelona de 1995, Palma 1999), *Corint* (Premi Jocs Florals de Barcelona 2000), *Com un persa* (València 2001, Premi Internacional Tívoli Europa Giovanni 2002) i *El Tren de Bagdad* (Barcelona 2004, Premi Carles Riba de Poesia 2003).

ISTANBUL

No sabia que un dia
et compararia a aquesta ciutat.
Tampoc que vindria sol a visitar-la
ni que t'escriuria aquesta carta
per dir-te
que quan fa fred en un país de calor,
penso en tu.
Que quan al basar
venen fruita que no és de temporada,
penso en mi.
Que quan algú paga més del compte
i l'estafen perquè no sap el canvi,
penso en nosaltres.

VICENTE GALLEGO

22

Nascut a València el 1963, és poeta i narrador. Amb el recull de contes *Cuentos de un escritor sin éxito* va guanyar el premi Tigre Juan 1994. Ha reunit la seua obra poètica al volum titulat *El sueño verdadero* (Madrid, 2003). El seu llibre *Santa deriva* va ser premi Loewe i Premi Nacional de la Crítica. *Cantar de ciego* (Madrid, 2005) és el seu últim llibre de poemes. Ha estat traduït a l'italià, francès, portuguès, hongarès i búlgar.

MADRIGAL

Para Encarna Oliva

Os debo un madrigal,
amada mía, tierra
mía, suelo
de las germinaciones,
solicita matriz de cuanto quiso
crecer en buen amor por nuestra casa.

Sois carne de mi carne,
gozadora, y sois también
mi coronela
de las verdades duras,
las que sólo se dicen entre dos.
Y amiga mía, sois, cuando gustáis,
la más misericorde engañadora,
mi acuerdo y mi disputa, mi querida.

Lo que puedo ofreceros ya lo veis,
no tiene más valor
que el que vos le otorgáis al aceptarlo:
el carbón de mi edad, la oscura alpaca
que ayer fuera orgullosa platería.

Pues a mi lado vais,
por tan cierta,
mi hermana, puta mía,
dejad, consentidora, que os levante
la falda, y al desván
vayamos a sacarnos las vergüenzas,
vayamos a bebernos las heridas.

Porque os hice llorar, porque lloré,
os debo una canción aquí en la plaza:
no atendáis a su letra,
poned sólo a su música el oído,
que esa sí, que esa sabe
sonar sin más verdad que el puro son
del corazón metido a daros gracias
por todo y por acaso
lo que pueda llegar, si tuvierais a bien
compartir la quebrada.

Yo quiero la marchita
gardenia que ya asoma a vuestra piel,
el fatigado hueso,
la cabellera blanca,
yo quiero cuanto venga a derrotaros,
y a cambio, por defensa,
la saliva del viejo os he de dar,
la mano escueta, el miedo y el orín
de las noches en vela.

CARLES HAC MOR

26

Va néixer a Lleida el 1940. Ha escrit i escrivit sobre art i sobre literatura en nombroses publicacions. Ha tingut cura i en té de nombroses exposicions d'art, ha participat i participa en moltes exposicions col·lectives i n'ha fet i en fa d'individuals. Ha publicat traduccions al català d'Arthur Cravan i, amb Ester Xargay, de Gilbert Lascault, Pic Adrian, Blaise Pascal, Raymond Queneau, Tzvetan Todorov i d'altres. Ha publicat vint-i-cinc llibres de poesia, un antiassaig, dues antinovelles i dues obres d'antiteatre. Alguns dels seus llibres són *Agoc* (Barcelona, 1981), *S'ha re-bentat l'hospici* (Barcelona, 1992), *Òrsides i fems* (Barcelona, 1993), *El desvari de la raó* (Barcelona, 1995), *Despintura del jo* (València, 1998, Premi Octubre d'Assaig Joan Fuster 1998), *No em cap al cap* (Mallorca, 2001, Premi Ciutat de Terrassa 2001), *Fer safor* (Barcelona, Vic, 2001), *M'he menjat una cama* (Barcelona, 2004, Premi Rosa Leveroni 2003), *Ad libitum* (Girona, 2004) i *Conversa* (coescrit amb Antoni Clapés, Barcelona, Vic, 2006).

VOILÀ!, QUE DIGUÉ JEAN-PAUL SARTRE
O
EM PLANTO A LA CANTONADA

Els mots

els considero
com a coses
que no signifiquen res

com les pedres i els arbres

i no pas com a signes
reblerts de convencions.

Jo no dic res
ni tampoc callo

faig tota una altra cosa.

CARLOS MARZAL

28

Va néixer a València el 1961, és llicenciat en Filologia Hispànica, secció de Literatura, per la Universitat de València. Ha publicat els llibres de poemes *El último de la fiesta* (Sevilla, 1987), *La vida de frontera* (Sevilla, 1991), *Los países nocturnos* (Barcelona, 1996), *Metales pesados* (Barcelona, 2001, Premi Nacional de la Crítica i Premi Nacional de Poesia 2002), *Fuera de mí* (Madrid, 2004, Premi Internacional de Poesia Fundación Loewe, 2003) i *El corazón perplejo (Poesía reunida, 1987-2004)* (Barcelona, 2005). També és autor de la novel·la *Los reinos de la casualidad* (Barcelona, 2005). Ha traduït al castellà l'obra poètica d'Enric Sòria, al volum *Andén de cercanías* (València, 1996), la de Pere Rovira, a *La vida en plural* (València, 1998) i la de Miquel de Palol, a *Antología poética* (Madrid, 2000). La revista *Litoral* li ha dedicat un número monogràfic l'any 2005.

EL CORAZÓN PERPLEJO

Desventurado corazón perplejo,
inconsecuente corazón,
no dudes.
No tiembles nunca más por lo que sabes,
no temas nunca más por lo que has visto.
Calamitoso corazón,
alienta.
Aprende en este ahora
el palpito que vuelve con lo eterno,
para latir conforme en valentía.
Los números del mundo están cifrados
en la clave de un sol tan rutilante
que te ciega los ojos si calculas.
Ciégate en esperanza,
errátil corazón,
suma los números.
Un orden en su imán te está esperando.

Desde el final del tiempo se levanta
un ácido perfume de hojas muertas.
Respíralo y respira su secreto.
Abre de par en par tu incertidumbre.
No permitas
que encuentre domicilio la tibieza,
ni que este inescrutable amor oscuro
cometa el gran pecado de estar triste.
Acógete a ti mismo en tus entrañas
con tu abrazo más fuerte,
tu mejor padre en ti, tu mejor hijo,
gobierna tu ocasión de madurez.

Insiste una vez más,
aspira en estas rosas
su pútrido fermento enamorado.
En este desvarío de tu voz
se desnuda el enigma, transparece
la recompensa intacta de estar siendo.

Aquí estamos tú y yo,
altivo corazón,
en desbandada.
A fuerza de caer, desvanecidos.
Y a fuerza de cantar,
enajenados.

JOSEP PIERA

30

Nascut a Beniopa, la Safor, el 1947. Poeta, assagista i narrador. Com a poeta, té una llarga llista de publicacions, de les quals podríem destacar *El somriure de l'herba* (Premi Carles Riba 1979). La seua obra poètica quedà recollida a *Dictats d'amors (poesia 1971-1991)*. Posteriorment ha publicat *En el nom de la mar* (1999) i *Cants i encants* (2004). Poemes seus han estat recollits en algunes de les antologies més representatives de la poesia catalana del segle XX i traduïts a diverses llengües. Com a prosista ha publicat també llibres on la poesia està present, com ara *El Cingle verd* (Premi Josep Pla 1981), o n'és la protagonista, com *El paradís de les paraules* (Premi Josep Vallverdú 1994) o *Jo sóc aquest que em dic Ausiàs March* (2001), biografia novel·lada del nostre clàssic. Ha traduït Sandro Penna i Ibn Khafaja d'Alzira. Entre els seus personals llibres de viatges destaquen *Estiu Grec* (1985), dedicat a les illes gregues, *Un bellíssim cadàver barroc* (1987 i 1998), dedicat a la ciutat de Nàpols, *Seducions de Marràqueix* (Premi Sant Joan 1996), dedicat al Marroc, i *A Jerusalem* (2005).

LA MAR

La mar, la mar, la mar.
La mar són emes infinites
com mamelletes de ritmes sensuals,
una a redona i planetària
que ens acull en la seua placenta maternal,
una brisa remorosa d'erres
que ara pot acabar terrible com un tro
seguit d'esclats, de crits silenciosos,
de llàgrimes de dol,
com ara esdevenir la suau carícia,
salada meravella de l'àngel somiat.
La mar, la mar, la mar!
La mar és una música en blau,
un mirall d'argent per al sol,
el llit on la lluna s'adorm,
el somni amb estels d'un infant.
La mar és l'etern moviment
d'aquest univers en un mot
que igual diu la vida joiosa
com negre silenci, com mort.
La mar, la mar, la mar.

RONNY SOMECK

32

Va néixer a Bagdad, el 1951. La seva família va marxar a Israel quan Someck només tenia dos anys. Llicenciat en Literatura i Filosofia Hebrees per la Universitat de Tel-Aviv, ha treballat com a assessor en serveis socials, ha exercit com a professor de literatura i ha dirigit tallers d'escriptura. Ha col·laborat amb el músic Elliot Sharp i amb l'artista Benny Efrat. Des del 1976 ha publicat set llibres de poesia, entre els quals destaquen *Bloody Mary* (1994) i *Paradis d'arròs* (1996). Considerat l'hereu natural de Iehuda Amikhai, la seva obra ha rebut diversos premis i ha estat traduïda a 39 llengües.

POEMA D'AMOR PIRATA

Si amb unes tisores retalles les ones del mar
descobriràs només aigua
i les restes d'una nau fenícia
on un cop vaig ser molts esclaus.
El fuet que em petava a l'esquena
tenia la forma de les teves mans,
i la teva veu ordenant rema! Rema! Era esmolada
com una destrat partint els remes.
Aleshores volia que l'amor s'envolés com una calavera
en una bandera negra, com en un vaixell pirata.
Alguna cosa furtada,
alguna cosa arrencada del cos.

(versió de Manuel Forcano)

Aquesta publicació s'ha editat amb motiu de
MAHALTA, II Festival Internacional de Poesia de Lleida
que ha tingut lloc a Lleida, els dies 26 i 27 d'octubre de 2006